

své celé pohledávky, byla by dosažena i třičtvrtinová většina podle § 50 vyr. ř. a byly by tak splněny oba předpoklady pro přijetí návrhu. Poněvadž však dlužník upírá posléze uvedeným vyrovnacím věřitelům hlasovací právo, musí vyrovnací komisař zjistiti, zda a kterou částkou přísluší řečeným věřitelům hlasovací právo, kteroužto otázkou se pro svůj odchylný názor o hlasovacím právu Hanuše A. nezabýval.

Nejvyšší soud odmítl pro tentokráte dovolací rekurs Hanuše A.

Důvody :

Rekursní soud sice zrušil s výhradou právní moci usnesení prvního soudu, jímž bylo Hanuši A. přiznáno hlasovací právo pouze za částku 14.487 Kč 30 h z pohledávky 24.487 Kč 30 h. Avšak v odůvodnění dospěl rekursní soud k závěru, že Hanuši A. nepřísluší hlasovací právo za pohledávku 24.487 Kč 30 h, tedy ani za částku 14.487 Kč 30 h. Změnil tedy ve skutečnosti usnesení prvního soudu tak, že vůbec odepřel hlasovací právo Hanuši A. Do takového rozhodnutí není podle § 52, odst. 3 vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. samostatný rekurs přípustný a lze mu odporovati toliko rekuresem proti potvrzení vyrovnání. — Bylo proto nepřípustný samostatný rekurs podle § 526, odst. 2, c. ř. s., § 188 konk. ř. a § 70 vyr. ř. pro tentokrát odmítnouti (srv. rozh. č. 2424 Sb. n. s.).

Čís. 16059.

Jest nezákonností (§ 46, odst. 2 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), jestliže nižší soudy povolily rozlukou manželství rozvedeného kontradiktorním rozsudkem pro hluboký rozvrat, založený duševní chorobou manželčinou, jež nedosahuje stupně uvedeného v § 13 g) zák. č. 320/1919 Sb. z. a n., aniž zjistily skutečnosti, které by dopouštěly úsudek, že a proč jest tímto stavem manželčíným účel manželství zmařen.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 538/37.)

Manželství stran bylo rozvedeno rozsudkem bez viny manželů. Žádosti manžela, zaměstnance československých státních drah, aby byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák., soud prvního st. l i c e vyhověl a prohlásil manželství za rozloučené bez viny stran. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení.

Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů tak, že návrh na rozlukou manželství zamítl.

Důvody :

Nezákonnost napadeného usnesení (§ 46, odst. 2, nesp. říz.) shledává stěžovatelka v tom, že povolení rozluky odporuje dobrým mravům, poněvadž by přišla o pensijní nároky. Pokud dále uvádí, že rekursní soud nevyloučil ve výroku rozlukový důvod nepřekonatelného odporu (§ 13, písm. i) rozl. zák.), ač v důvodech uvádí, že z řečeného důvodu nelze na rozlukou uznati, není tu vůbec nezákonnosti, poněvadž ani první soud ne-

uvádí ve výroku, z jakých důvodů povoluje rozluky, nýbrž činí tak správně v důvodech, rekursní soud tedy při svém právním názoru neměl příčiny, aby výrok ten nějak opravoval. Ani z prvního důvodu nešlo by o nezákonnost, protože rozhodnutí o tom, zdali by se povolení rozluky přičilo dobrým mravům, nemůže se opírat o žádný přímý předpis zákonný, nýbrž jest výhradně jen právním posouzením, u něhož zpravidla nelze mluvit o odporu s jasným anebo nepochybným zněním nebo smyslem zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Avšak usnesení nižších soudů jsou nezákonná z jiného důvodu. Jde o povolení rozluky manželství rozvedeného rozsudkem bez viny stran (§ 17 rozl. zák.). V takovém případě má soud, který má rozhodnouti o návrhu na rozluky takového manželství, konati šetření podle zásad nesporného řízení o tom, zda by skutečnosti ve sporu o rozvod najevo vyšlé byly už tehdy odůvodnily výrok o rozluce, kdyby oň bylo bývalo žalováno, a smí povolit rozluky jen, dojde-li k přesvědčení, že tomu tak bylo. Uvedený rozsudek zjišťuje ze znaleckého posudku, že žalobkyně již před sňatkem trpěla hysterioepileptickými záchvaty, které jí činily k manželství nezpůsobitou a činí jí i dnes, a dovozuje z toho, že na základě řečené choroby nezaviněné žalobkyní nastal mezi manžely hluboký rozvrat a nepřekonatelný odpor. Tento poslední důvod správně vyloučil rekursní soud, protože tu nebylo souhlasného projevu druhé strany. Choroba odpůrkyně, jak jí zjistil rozvodový rozsudek, není tak kvalifikována, aby mohla býti samostatným důvodem rozlukovým podle § 13 g) rozl. zák. Pokud se pak v rozsudku z ní vyvozuje hluboký rozvrat manželství, nezjišťuje rozvodový rozsudek žádných skutečností, které by jak co do stupně a trvání choroby, tak co do jejich následků pro společný život manželů dopouštěly úsudek, že tímto stavem odpůrkyně jest zmařen sám mravní a hmotný účel manželství a že choroba ta působila na manželství tak rozvratně, že přivedila nemožnost manželského společenství. Navrhovatel ani v onom sporu neodůvodňoval svůj návrh na rozvod manželství z viny manželčiny hlubokým rozvratem vzniklým následkem její choroby. Zjištění rozvodového rozsudku naprosto nepodávají podklad pro rozlukový důvod hlubokého rozvratu podle § 13 h) rozl. zák. Bylo proto odůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 16060.

Byly-li strany v trvalém obchodním spojení, za něhož bylo zboží dodáváno na úvěr, musí prodávatel při další objednávce, chce-li se odchýlit od dosavadního způsobu prodeje zboží na úvěr, kupitele na to upozorniti, jinak platí dodání zboží na úvěr za mlčky (konkludentně) ujednané.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, Rv I 2041/35.)

Žalobkyně, majitelka zlatnického a hodinářského závodu, se na žalovaném domáhá žalobou, aby žalovaný splnil smlouvu ujednanou s ní dne 24. srpna 1933 a dodal jí objednané u něho zlatnické zboží. K odůvodnění žaloby přednesla, že po její písemné objednávce ze dne 22.